

Simona Goşu

Stela

roman

POLIROM
2023

Până la urmă a îndrăznit să-l întrebe de ce crede că e pensionară. „Pentru că aveți păr alb și sunteți mereu acasă“, a zis puștiul în română, privind-o fix. Înainte să plece, Andreea i-a explicat că are 39 de ani și că, de un an, lucrează pe cont propriu, „*I am a freelancer*“, a adăugat zâmbind. „*Cool*“, a încuviințat el, cu degetul mare ridicat, și a ieșit pe ușă.

Cu Luca făcea meditații cam de o lună, la rugămintea Roxanei, prietena ei, care avea o firmă de limbi străine și traduceri. „Instituia mici școli la sediul companiilor, pentru angajați“, cum își începea prietena prezentarea în fața directorilor de resurse umane – o luase și pe ea o dată „la o vânzare“.

Era prima oară când o suna de când se certaseră și i-a vorbit pe un ton glumeț, relaxat: „E olimpic băiatul, maică-sa e HR-ul de la Alpha Bank, cursanta noastră, și, n-ai să crezi, suntem vecini. Ghici unde stau? În Dămăroaia, vizavi de vestita ghicitoare Câmpina, ha-ha“. Andreea s-a bucurat că prietenei îi trecuse supărarea și a decis să lucreze individual cu Luca, fiindcă era singurul ei elev de a șasea care se pregătea de PET, examenul Cambridge, cu condiția să vină marțea, de la 11.45. Mama lui Luca a reușit să-i mute meditația de matematică, o convinsese Roxana să nu rateze ocazia: „V-o recomand din tot sufletul pe prietena mea. Am fost colege de facultate, e mai bună decât mine, credeți-mă“. Andreea știa că așa îi recomandă pe toți profesorii din echipa de colaboratori.

În felul ăsta și-a ocupat și singurul interval rămas pentru aerobic. Oricum, de la începutul anului școlar trăgea chiulul: ba era coadă la curățătorie, ba la inspectorul fiscal de la administrația financiară, ba la Lidl. Ultima dată, antrenarea nu o primise pentru că întârziase un sfert de oră și încălca regula sălii. Rămăsese la fitness, dar, în afară de bandă, nu se pricepuse să folosească aparatele. Avea dreptate Șerban, în anumite cazuri ar fi

fost mai simplu să se urce la volan. Rar o purtau treburile în afara cartierului, unde traficul era lejer, și, cum în ultima vreme el călătorea cu avionul în deplasările de serviciu, mașina era deseori în fața casei, însă ea ezita – luase permisul cu trei luni înainte să se nască cea mică și nu apucase să conducă. Putea să găsească ușor un instructor auto pentru câteva ore de condus, să prindă curaj – toate școlile de șoferi își aduceau elevii în cartierul lor, de la marginea orașului. Uneori, după ce încheiau ședința, Andreea și Luca făceau împreună cele zece minute până la școala de lângă biserică. Băiatul începea programul exact când fiicele ei ieșeau.

A sorbit restul de cereale cu lapte din bolul cu Winnie. Câtă miere să fi turnat Teo? Și-a șters picăturile din barbă și de pe tricou cu dosul palmei. Treningul nu se pătase, dar câțiva fulgi lipicioși ajunseseră pe ciucurii papucilor. O s-o roage pe Stela să-i curețe. Azi putea să o întâmpine și să-i zică ce are de făcut – avea o oră liberă înaintea primei grupe, de la zece. Obișnuia să-i scrie pe coli albe, dar, cum imprimanta rămânea des fără hârtie, scria acum în agendele nefolosite, de la apartament. A ales una cu sigla Danone și a scris pe prima pagină „Stela“, un fel de caiet de corespondență, ca la orele de dirigiență.

„Tu n-ai auzit de Excel? Ești culmea!“, a râs Șerban când i-a văzut tabelele din cealaltă agendă, de la Toyota, unde ținea evidența meditațiilor, notând materia parcursă, evoluția fiecărui elev și sumele. Agenda de comunicare cu Stela l-a amuzat și mai tare: „Tu crezi că stă să citească poveștile astea?“. „Normal, altfel cum să știe ce-are de făcut?“, s-a mirat ea. Avea și dovada că menajera citea mesajele – la finalul listei de sarcini găsea de fiecare dată confirmări: „Da, doamnă, am înțeles“ sau „Bine, doamna Manea“. O dată i-a scris și ce produse de curățenie preferă. „Îți vine să crezi că a pus și virgulă?“, i-a zis, încântată, lui Șerban. „Am lăudat-o și

mi-a zis că a învățat de la torturile lui Marin Țane, actorul ăla bătrân, cică ea le comandă, la cofetăria scumpă, din bulevard.“

Era cel mai bun aranjament: câștiga mai bine decât când era angajată. Și în cea mai slabă dintre săptămâni, când lipseau unii elevi sau când trebuia să fugă cu Ana și Teo la pediatru, apoi la orelist, depășea salariul de la liceu și sumele din colaborările cu Roxana. Acum era mereu disponibilă pentru fete.

Doar un an a mai predat la liceu, după ce i-a expirat concediul de maternitate. A continuat ca profesoară-collaboratoare la firma Roxanei. Dar nu prindea mereu grupe în prima parte a zilei, mulți angajați preferau să facă engleză seara, iar traducerile pe care i le trimitea prietena și pe care le putea lucra noaptea i se păreau o corvoadă asemănătoare călcatului. Specificații tehnice pentru boilere, roboți de bucătărie, contracte de locație, studii despre hepatită, HIV, rețete medicale, acte, meniuri, hărți. De multe ori nu înțelegea nici în română despre ce e vorba. Iar când a aflat întâmplător că Roxana o plătește jumătate din tarifele clienților, s-a întrebat dacă are sens să alerge tot Bucureștiul pentru ore de engleză cu corporatiști, în timp ce pe fete nu avea cine să le ia de la grădiniță și *after*. Oare merita? De câte ori o suna educatoarea să-i spună că Anastasiei nu i-a trecut tusea și nu are ce căuta în colectivitate, îi dădeau lacrimile.

„Păi, asta-i cel mai greu, să găsești clienți. De ce nu-ți faci și tu firmă, dacă crezi că profită de tine?“, i-a spus Șerban. „Cine, eu?“, s-a mirat ea. Primea multe cereri de meditații și așa a putut să renunțe la cursurile de la sediul firmelor. Degeaba se supăruse Roxana, ea nu știa cum e să-ți organizezi programul de lucru în funcție de orarul grădinițelor sau de epidemiile de viroze. Până să devină mamă, făcea mișto de ea, că, dacă mai amână mult, „o să rămână fără ouă“. Ce glumă proastă. Atâtea probleme au avut cu ai lor, de ce se

făcea că uită? Parcă nu știa că mama lui Șerban, orfan de tată, paralizase după al doilea accident vascular și, până s-a prăpădit, nu și-au permis să-i angajeze o îngrijitoare. Sau cât umblase prin spitale cu tatăl ei până să-i descopere specialistul de la Fundeni metastazele. Sau cel mai trist lucru din viața ei, pierderea mamei, mai grea decât a tatălui, pentru că nu el alesese să se îmbolnăvească. Evita să vorbească despre plecarea mamei la muncă, în Italia, când ea avea doar șase ani, dar Roxanei îi povestise. Îi scăpase, în camera de cămin, în timp ce goleau o sticlă de vin (prima oară în viața ei), printre hohote de plâns, că maică-sa nu era moartă, cum spunea tuturor. Undeva, pe lumea asta, mai exact, în Italia, avea și ea o mamă care își făcuse altă familie, alți copii. Plecase la Roma pentru un post temporar de asistentă, dar nu se mai îndurase să se întoarcă, așa de bună i se părea viața acolo, iar tatăl ei amâna să o urmeze în Italia. Femeia îi așteptase să se stabilească împreună în țara unde câștiga atât de bine, dar, după o vreme, rugămințile au încetat. Andreea avea doi frați mai mici pe care nu-i cunoscuse niciodată, iar maică-sa devenise o străină, care stâlcea româna.

Normal c-au amânat să devină părinți, dar nu răspundea ironiilor Roxanei, evita subiectul problemelor lor de familie. Cu puțin înainte să o aibă pe Teodora, au scăpat de plata chiriei și au reușit să cumpere apartamentul cu două camere din Tei. Doar dormitorul era complet renovat când s-a întors acasă de la maternitate, iar după nașterea Anastasiei, apartamentul devenise neîncăpător, dar amâneau alt împrumut la bancă.

Cu doi ani în urmă, Roxana i-a anunțat că un vecin vinde o casă mai mică în complexul unde locuia cu soțul și cei trei copii. Au vândut apartamentul, li s-a aprobat creditul bancar și au ajuns vecini cu ea. Dar apropierea asta nu le-a ajutat prietenia. Nu se mai întâlniseră de șase

luni, din prima zi de lucru a menajerei, când venise să i-o prezinte. Andreea i-a arătat femeii casa și, pentru că se strânseseră două coșuri de rufe, a rugat-o să se apuce de călcat. Ele au urcat să-și bea cafeaua.

„Și unde-o să ajungi cu asta?“, s-a mirat prietena când i-a spus că nu o să mai ia cursuri și o să facă meditații acasă. Andreea i-a zis râzând că sigur o să ajungă la timp să le ia pe fete de la școală și grădiniță. „Băi, dar tu n-ai făcut copiii ăștia singură, Șerban ce păzește?“ Ar fi putut s-o întrebe și ea același lucru, dar cum să vorbească despre soțul ei când nu era de față? Plus că știa răspunsul: Bogdan era mereu ocupat, la fel ca Șerban. Iar de copiii lor se ocupau bunicii – cei materni se mutaseră de curând în București, ca să-i ajute. „Mersi, *it's easy to take your parents for granted*“, i-a ieșit pe gură. I-a părut rău, pentru că Roxana s-a pornit rău, i-a înșirat o grămadă de dezavantaje ale lucrului de acasă.

Când a sunat Stela la poartă, își făcea a doua cafea, cu ochii la e-mailurile din telefon. I-a deschis și a așteptat-o în picioare, sorbind din ceașcă, în timp ce femeia scotocea în traista ei colorată după ochelari, telefon și nelipsita eșarfă. Și-a scos apoi cleștele din coc, l-a prins mai lejer aproape de creștet. A tras șiragul de mărgele sidefii dintre nasturii rochiei negre cu maci și l-a înnodat în față, plângându-i-se de opririle neanunțate de curent din ultima vreme, care aveau legătură, după bănuiala ei, cu blocurile care urmau să fie construite pe locul fostei fabrici Laromet.

— La blocuri nu-i întrece nimeni, doamnă, dar să renoveze Teatrul de Vară din parc nu se gândește nimeni. Ați văzut că i-au furat și acoperișul? O ruină a ajuns, și ce se mai lăuda primaru' Tudorache că-i redă el gloria, vezi să nu, prafu' se-alege de monumentele istorice, doamnă. La fel stă să pice și Teatrul Masca.

— Teatrul Masca? s-a încruntat Andreea.

— Cum, nu-l știți? E lângă blocurile rusești, alea cu arcade, de fapt, acolo era cinematograful, Casa de Cultură Înfrățirea între Popoare îi zicea înainte.

Andreea și-a mărit ochii, cu o expresie lămurită:

— A, lângă poștă, știu clădirea aia, da. Și la noi s-a oprit curentul de câteva ori, doamna Enache, chiar și-n weekend, dar ieri nu, i-a spus Andreea, apropiindu-se de hol. Ce-mi plac rochițele dumneavoastră. Sunt medicinali saboții? a adăugat cu un aer interesat.

— Țștia? a răs Stela, privind mirată spre papucii roșii, cu talpă groasă, lăsați la ușă. Din piață, de la ruși i-am cumpărat. Rochiile mi le face Olguța, croitoreasa, are atelier acasă. E aproape de dumneavoastră, pe Transilvaniei, nu la ea mergeți?

Cât vorbise, își aranja telefonul și ochelarii în buzunarele rochiei largi. A intrat apoi în bucătărie și s-a apucat să verifice coșurile de gunoi din masca chiuvetei.

— N-am avut nevoie până acum de croitor. Seamănă cu papucii aceia pe care-i poartă medicii la spital, i-a răspuns Andreea, urmărindu-i mișcările grăbite.

— Nu-s din piele, înlocuitor, doamna Manea. Și-s comozi, ușurei. Ceva special de făcut azi, cu ce încep? a întrebat Stela.

S-a dus în baia din fața casei scării, s-a spălat pe mâini și s-a întors zâmbitoare. A adunat de pe masa din mijloc tăvile goale, din plastic, le-a lăsat pe blat și s-a apucat să spele vasele murdare de la micul-dejun.

— Astăzi vă rog să călcați tot ce s-a strâns în coș. Aș vrea să punem saci în tomberoane, am cumpărat din cei mari, de 240 de litri. Și cred c-ar trebui să schimbați mai des sacul aspiratorului. I-am spălat bureții din interior. Știți de care zic?

În timp ce vorbea, Andreea își răsucea pe arătător coada prinsă la ceafă și o privea pe Stela cum picura gel de vase în chiuvetă. Stela a stropit în viteză ceștile, farfuriile și tacâmurile cu un jet de apă și a oprit robinetul.